

Непопълнената колекция

Обожавам колекцията си от скъпоценни камъни. Ежедневно ги галя с поглед, а те ме даряват с мистичния си танц от блещукащи светлини. Очите ми се хранят от загадъчния им блясък, но сърцето ми гладува заради онзи красавец, който все още не притежавам. Там, до специалните 11 сакрални кристала, зее едно празно място. Запазено е за ненадминат по прелест и здравина оникс. Легендарен камък от далечен Израил, дълго странстващ от ръка на ръка. Безумно, с жажда по силна и от съня, желая той да засияе и в моята ръка! Заможният ми и влиятелен съпруг обещава да не жали средства, за да ми го достави. Когато знатните ни приятели алчно разглеждат гордостта на дома ни, казват на Петефрий, съпруга ми, че аз съм най-красивия скъпоценен камък в неговата житейска колекция. Но той не подозира, че съм фатален рубин, който той никога не е притежавал истински и никога не ще има.

Винаги и веднага съм получавала желаното и с пренасита съм тръгвала към следващото. Когато на шестнадесет осъзнах, че боговете са ме орисали с умопомрачителна красота, установих, че мога да имам всичко в този свят. На кръстопътя на живота си избрах примамливата посока на „Аз притежавам“. Нямах време и сили за губене, за да тръгна по морната и несигурна пътека на „Аз обичам“. А страстта услужливо се намести, за да запълни всяка емоционална празнота на сърцето ми. Получих мечтаните слава, власт и материален разкош, които малцина в Египет познават. Едно обаче и до днес не познавам -любовта!

Честит съм със съпруга за чудо и приказ. Свикнал съм и със завистливите погледи, и с възхитата. И двете тешат неудовлетвореното ми его. Красотата ѝ е безумно ефирна и завладяваща! Сърцето ѝ обаче е някак сурово и ялово за любов. Обичам я до полуда, но не знам какво да сторя, за да запърха от любов това сърце! Нейните претенции вдъхновяват мъжката ми щедрост!

И най-малкият намек за благосклонна усмивка по красивото ѝ лице ме прави луд от възторг. За колекцията ѝ от години търся скъпоценен камък, основен мой съперник за сърцето ѝ. Днес, след дълго пътуване, се връщам у дома доволен, че ѝ нося подарък. Да, не е прословутият камък, но е жив експонат, с гореща еврейска кръв, който придобих много изгодно.

Съпругът ми го бе купил от някакво странстващо племе. Първата му поява разпра сърдечния ми покой! Стъпи шумно в сърцето ми, без дори да подозира бурята от страст, която предизвика! Беше първокласна порода от екзотична мъжественост и девствена чистота. Прелестен еврейски екземпляр на име Йосиф. Бързо от роб се превърна в най-доверения човек в дома ни. Петефрий му повери всичко. Честен и добър – така го опознаха всички. И според както по-късно разбрах, че името му означавало „Да умножи Бог“, домът ни започна да прелива от блага, след неговото идване.

Сетивата ми я зърнаха преди очите ми. Грациозна, ароматна, смайваща и мистична! С красота, каквато и младежките ми сънища никога не бяха ми откривали. Нежен вятър, предвещаващ гръмотевична буря. Умът ми заброди трескаво из дебрите на непознатото усещане за жена и строго гравира в сърцето: „Красив диамант, но в чужда колекция!“ И този ден положих очите си на съхранение в ръцете на моя Бог.

Боговете ме обрекоха на луда страст към този младеж. Сочните му младост, красота и сила нагряваха почвата на сърцето ми и нощните ми постели. Но невидима бариера стърчеше помежду ни. Недоумявах как някой може да устои на красотата ми! Безмълвно между нас се извиваше сянката на Петефрий. А славата на Невидимия Йосифов Бог го ослепяваше за неприкритата ми страст. Боговете подкрепящо крещяха в лицето ми, че той е мой! Постоянно търсех очите му като огледало за красивия си лик. Но единственото, което срещах в

тях, бе спокойна и дълбока, устойчива невинност. Излъчването на Йосиф безмълвно ми напомняше чия съпруга съм. И сякаш неговият Незнаен Бог се подиграваше на моите божества.

Бях заложник на нейната страст. Напънващият изгрев изпречваше на прага на утрото нейния кокетен смях. Денят съзаклятнически плетеше сладна паяжина от приплъзнати обещания за удоволствие, изгарящи погледи, топли длани и игрива голота. Нощната омая ме заливаше с аромата ѝ на жасмин. Показваше ме гордо на своите приятелки като експонат от безценната и колекция. Споделяше ме, раздаваше ме и пак ме прибираще във витрината. А аз се скривах, тихо коленичех и предавах всичките си сетива на Единствения, който притежаваше сърцето ми. И умът ми хладно архивираше бременните от страст мигове, в графата „грех“.

Финалният ми завоевателен поход въведе Йосиф в покоите ми. Днес щях да го даря с честта да зърне студената красота на колекция ми и след това дълго да се наслаждава на прелестта на топлата ми голота. Толкова близо бях до уханната и сладка като разтопен шоколад кожа. Толкова близо бях в подножието на неговата силна като кедр осанка. Той нямаше как да устои на непослушните ми ръце и прежадняли устни! Ала решителността, с която избяга, сгромоляса раненото ми его. Единственото, до което жадните ми и сгърчени от ярост длани се докопаха, бе неговата дреха, ухаеща на чистота и мъжка непреклонност. Родената от утробата на отхвърлянето омраза съзря в тази изгубена дреха моето оръжие за мъст. Версията, която довечера Петефрий ще чуе, е тъжна история за неуспешен опит за озлочествяване. И тази дреха бе неоспоримо доказателство за сърцераздирателните слова на една злочеста съпруга. Щом евреинът не можеше да бъде мое притежание, нямаше да бъде ничие! И самият той нямаше да притежава повече нищо, освен глупавия си идеализъм!

След тази история, всеки от нас тримата, щеше да преоблече душата си с дрехата, която заслужава: Съпругът ми щеше да се удостои с мантията на мъзовъздател, аз щях да загърна съдраното си его с ефирен шал, а Йосиф – щеше да остане само с протритата си, но чиста, бяла препаска на верността.

Отново съм в покоите си. Съзерцавам колекцията си, а там все още празнее мястото, запазено за жадувания камък. Най-странното е, че макар и празно, то блести по ярко от цялото мое суетно притежание. Сълзите ми сами ще напишат историята, която разказах единствено на вас. Вероятно когато я четете, времето ще е прибавило и версията на двамата герои в живота ми. Нямам нищо против, чуйте и тях. Ще ме разголят и загърнат в дрехата, която приляга най-добре не на осанката, а на душата ми. Но... запомнете ме като жената, болна за притежание, а изгубила и последното си истинско нещо – достойнството. Просякиня за любов, но пияна от омраза и мъст. Подозирам, че никога няма да научите моето име. Бурният поток на времето отсява по пътя си калната шума, за да съхрани в скъпоценната колекцията на историята само онези дишащи диаманти, които променят света със своята честност, чистота и вяност. И вглеждайки се в тази колекция, вие ще бъдете заслепени от блясъка на гравирано със златни букви име. Името на един от най ценните експонати – Йосиф!

Антоанета Лазарова